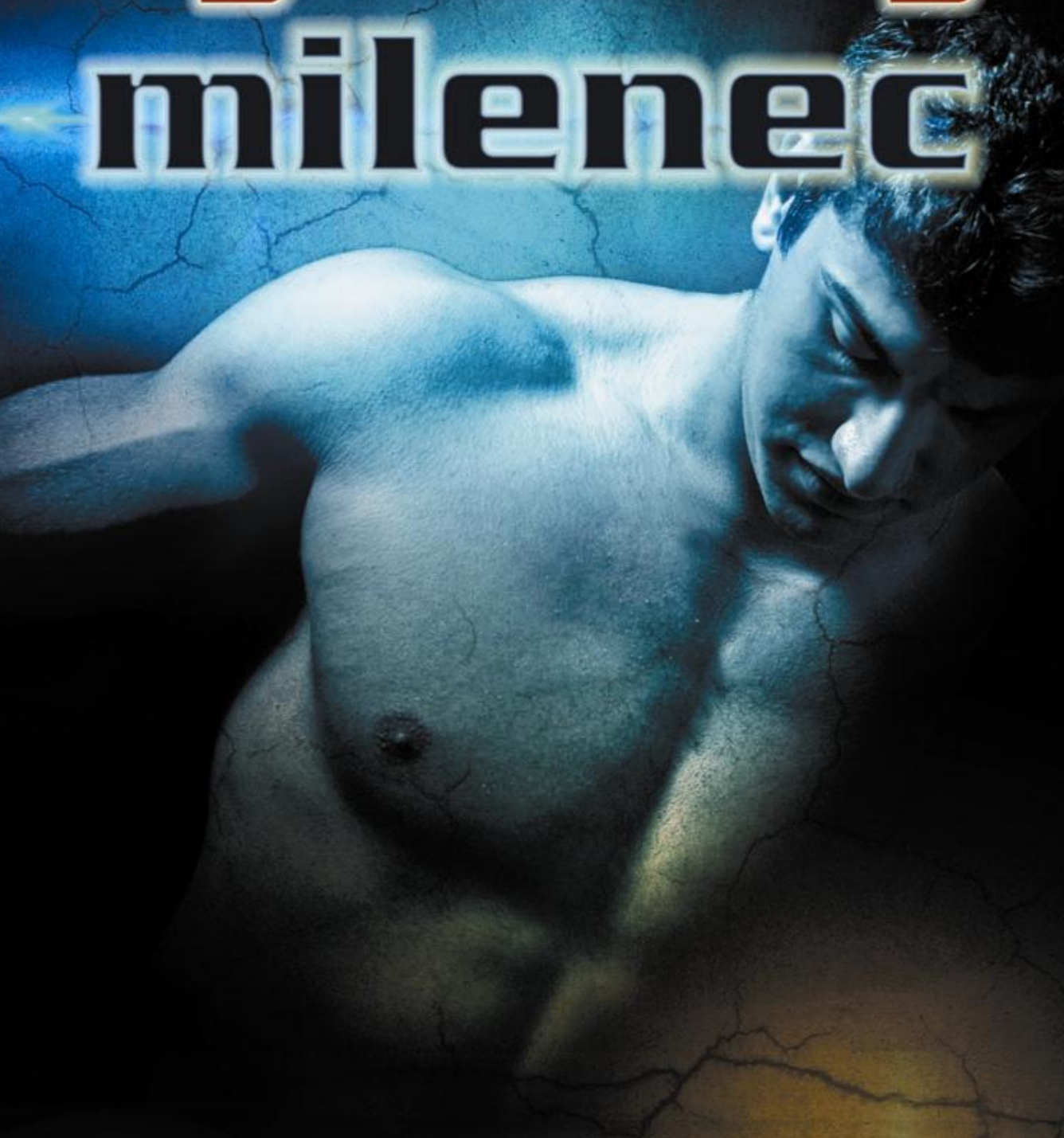

Vytoužený mileneč

J.R. Ward

PŘEDEHRA

Quinn, syn Lohstrongův, vstoupil do svého rodného domu velkolepým hlavním vchodem. Jakmile překročil práh, vnikla mu do nosu známá vůně. Citronová leštěnka na nábytek. Svíčky z včelího vosku. Čerstvé květiny ze zahrady, které denně přinášel *doggen*. Parfém – matčin. Kolínská – otcova a bratrova. Skořicová žvýkačka – sestřina.

Kdyby firma Glade někdy vyráběla takový osvěžovač vzduchu, jmenoval by se nějak jako „Lučina starých peněz“. Nebo „Východ slunce nad tučným bankovním kontem“.

Anebo možná nehynoucí „Jsme prostě lepší než všichni ostatní“.

Z jídelny k němu doléhaly vzdálené hlasy, samohlásky oblé jako pěkně vybroušené diamanty, souhlásky hladce šveholivé a dlouhé jako saténové stuhy.

„Ach, Lillith, to je rozkošné, děkuji ti,“ říkala jeho matka obsluhující služce. „Ale pro mě je toho moc. A nedávej toho Solange tolik. Nějak tloustne.“

Ach, ano, matčina věčná dieta vnucovaná příští generaci: ženy z řad *glymery* se mají ztrácet před očima, každá musí mít vyčnívající klíční kosti, propadlé líce a kostnatá nadloktí, jako by to byl nějaký přitroublý odznak cti.

Jako by byl každý, kdo vypadá jako pohrabáč, hned něco lepšího než ostatní.

A jako by to bylo rouhání proti Stvořitelce, když vaše dcera vypadá zdravě.

„Á, ano, děkuji, Lilith,“ říkal otec klidným hlasem. „Mně ještě trochu, prosím.“

Qhuinn zavřel oči a pokusil se přesvědčit své tělo, aby udělalo další krok kupředu. Jedna noha, pak druhá. Není to zase tak těžké.

Jeho zbrusu nové tenisky značky Ed Hardy se tomu návrhu vysmály. Ale na druhé straně – v leckterém ohledu se vstup do téhle jídelny podobal vstupu do lví klece.

Odložil sportovní tašku na podlahu. Dva dny v domě nejlepšího kamaráda Blaye mu prospěly, byl to příjemný odpočinek od totálně dusivé atmosféry tohoto obydlí. Naneštěstí byl návrat tak bolestný, že se tím výhody pobytu mimo domov takřka stíraly.

No jo, je to absurdní. Nemůže tady zůstat stát jako neživý předmět.

Obrátil se k boční stěně a naklonil se k vysokému starožitnému zrcadlu umístěnému hned u dveří. Náramně ohleduplné. Tak zcela v souladu s potřebou aristokracie vypadat dobře. Takhle si návštěvníci mohli zkontrolovat účes a oblečení, zatímco si od nich komorník bral kabáty a klobouky.

Tvář mladého pretranse, která se na něj dívala, měla pravidelné rysy, pěknou bradu a ústa, to musel uznat, vypadala, jako by dokázala natropit na nahé kůži značné škody, až bude starší. Anebo to bylo možná jen jeho toužebné přání. Vlasy jako Vlad Naražeč, zvaný Dracula, bodliny trčící kolmo k hlavě. Kolem krku omotaný řetěz z kola – a to ne takový, co se kupuje v obchodě Urban Outfitters, ale opravdový řetěz, který původně poháněl jeho dvanáctirychlostní horské kolo.

Celkově působil jako zloděj, který se sem vloupal a chystá se obrátit dům vzhůru nohama při hledání ryzího stříbra, šperků a přenosné elektroniky.

Ironií osudu bylo, že všechny ty gothské nesmysly ve skutečnosti nebyly tím, co na jeho zevnějšku rodině vadilo nejvíc. Klidně by se mohl svléknout do naha, zavěsit si na zadek lustr, pobíhat po přízemí domu a trefovat se baseballovou pálkou do obrazů a starožitností,

a rodiče by to ani zdaleka nešťvalo tolik jako jeho skutečný problém.

Tím problémem byly jeho oči.

Jedno modré. Jedno zelené.

Auvajs. Moc špatné.

Glymera neměla ráda kazy. Ani na porcelánu, ani ve svých růžových zahradách. Ani na tapetách, ani na kobercích, ani na povlečení. Ani na hedvábném spodním prádle, ani na vlněných blejzrech, ani na šifonu ve černích toalet.

A rozhodně ne u svých dětí.

Sestra byla fajn – no, až na ten „malý problém s nadváhou“, který ve skutečnosti neexistoval, a na mírné šišláni, které u ní proměna nevyлéčila – jo, a až na skutečnost, že povahou byla celá matka. A to se nedalo napravit. Naopak bratr byl opravdová hvězda, fyzicky dokonalý, prvorozený syn připravený pokračovat v rodokmenu rodiny tím, že se bude reprodukovat velice noblesním, nepoceným, nesténavým způsobem se ženou, kterou mu rodina vybere.

Hernajs, příjemkyně jeho spermatu už byla předem jasná. Spojí se s ní, jen co projde proměnou...

„Jak se cítíš, synku?“ zeptal se otec zdráhavě.

„Jsem unavený, pane,“ odpověděl hluboký hlas. „Ale tohle pomůže.“

Qhuinnovi přejel po zádech mráz. Neznělo to jako bratrův hlas. Příliš basový tón. Příliš mužný. Příliš...

Do háje, ten kluk prošel proměnou.

Teď už Qhuinnovy tenisky naskočily, poponesly ho kupředu, až viděl do jídelny. Otec seděl na svém místě v čele stolu. Odpovídá. Matka seděla na svém místě na druhém konci stolu, naproti lítačkám do kuchyně. Odpovídá. Sestra seděla naproti němu, divže hlady neolizovala zlatý okraj svého talíře. Odpovídá.

Muž, který byl ke Qhuinnovi zády, do obrazu nepatřil.

Luchas byl dvakrát větší, než když za Qhuinnem přišel *doggen* a sdělil mu, že si má vzít věci a jít k Blayovi.

No, tím se ten opuštěák vysvětloval. Původně se domníval, že otec konečně povolil a splnil požadavek, s nímž Qhuinn přišel už před několika týdny. Ale kdepak, jenom chtěl dostat Qhuinna z domu, protože v genofondu zlatého dítěte nastala změna.

Spal bratr s nějakou holkou? Kohopak použili jako zdroj krve...

Otec, který si nikdy nepotrpěl na okázalosti, vztáhl ruku a nemotorně poplácal Luchase po předloktí. „Jsme na tebe moc hrdí. Vypadáš... dokonale.“

„To ano,“ přidala se Qhuinnova matka. „Prostě dokonale. Nevypadá tvůj bratr dokonale, Solange?“

„Ano, vypadá. Dokonale.“

„A já pro tebe něco mám,“ řekl Lohstrong.

Sáhl do vnitřní kapsy sportovního saka a vyndal černou sametovou krabičku velikosti baseballového míčku.

Qhuinnova matka začala slzet a opatrně si osušovat spodní víčka.

„Tohle je pro tebe, můj milovaný synu.“

Krabička se posunula po bílém damaškovém ubruse a bratrovy zvětšené ruce se chvěly, když ji bral a odklápel víčko.

Qhuinn zahlédl záblesk zlata až v hale.

Všichni u stolu umkli a jeho bratr civěl na pečetní prsten, očividně překonaný tím pohledem, matka si dál otírala oči, a dokonce i otcův zrak se zamžil. A sestra nenápadně štípla z košíku s pečivem žemli.

„Děkuju, pane,“ řekl Luchas a navlékl si těžký zlatý prsten na ukazováček.

„Padne, že ano?“ zeptal se Lohstrong.

„Ano, pane. Dokonale.“

„Máme tedy stejnou velikost.“

Ovšemže mají.

V tom okamžiku otec odvrátil pohled, jako by doufal, že pohybem očních bulv zaplaší lesk slz, který mu rozmazává zorné pole.

Za dveřmi jídelny zahlédl číhajícího Qhuinna.

Následoval krátký záblesk poznání. Žádné ahoj-klu-

ku-jak-je, ani sláva-můj-druhý-syn-je-doma. Spíš jako když jdete trávou a všimnete si psí hromádky, ale už se jí nestihnete vyhnout a šlápnete do ní.

Muž se znovu zahleděl na svou rodinu a Qhuinna vytěšnil.

To poslední, oč Lohstrong očividně stál, bylo pokazit takový historický okamžik – a patrně právě proto neudělal rukama žádné gesto proti uhranutí. Obvykle všichni členové domácnosti tento rituál prováděli, když Qhuinna uviděli. Dnes ne. Milý tatínek nechtěl, aby o něm ostatní věděli.

Qhuinn si šel pro tašku. Přehodil si ji přes rameno a odebral se po hlavním schodišti do svého pokoje. Matka byla obvykle raději, když používal schody pro služebnictvo, ale to by musel projít kolem té láskyplné sešlosti v jídelně.

Jeho pokoj byl co nejdál od ostatních, až úplně napravo. Často se v duchu ptal, proč to nedotáhli až do konce a nenastěhovali ho k *doggenům* – jenže personál by patrně dal hromadnou výpověď.

Zavřel za sebou dveře, hodil bágel na holou podlahu a sedl si na postel. Zadíval se na své jediné zavazadlo a usoudil, že by měl vbrzku zajít do prádelny, protože měl v tašce mimo jiné mokré plavky.

Služky se odmítaly dotknout jeho oblečení – jako by zlo v něm obsažené přetrvávalo i ve vláknech jeho džínů a triček. Dobré na tom bylo, že nikdy nebyl vítán na oficiálních společenských akcích, takže jeho garderoba nevyžadovala valnou údržbu...

Zjistil, že pláče, když sklopil oči ke svým teniskám a uvědomil si, že přímo doprostřed tkaniček dopadlo pár kapek vody.

Qhuinn nikdy nedostane prsten.

A sakra... tohle bolelo.

Drhl si obličej dlaněmi, když mu zazvonil telefon. Vyndal ho z motorkářské bundy a musel párkrát zamrkat, než zaostřil zrak.

Přijal hovor, ale neohlásil se.

„Zrovna jsem se to dozvěděl,“ řekl Blay z reproduktoru. „Jak je?“

Qhuinn otevřel ústa, aby odpověděl, v mozku mu vytanuly všechny možné odpovědi: „Učiněná kurva parádicka. Aspoň že nejsem ‚tlustý‘ jako moje sestra. Ne, nevím, jestli bratr s někým spal.“

Místo toho řekl: „Vyšoupli mě z domu. Nechtěli, abych viděl jeho proměnu. Nejspíš to vyšlo, protože kluk vypadá, jako že to zvládnul na jedničku.“

Blay tiše zaklel.

„Jo, a právě dostal prsten. Otec mu dal... svůj prsten.“

Pečetní prsten s rodinným erbem, symbolem, který nosili všichni muži z dobré krve na důkaz hodnoty svého rodokmenu.

„Díval jsem se, jak si ho Luchas navlékal na prst,“ pokračoval Qhuinn a připadal si, jako by bral ostrý nůž a řezal se jím do vnitřní strany předloktí. „Padne perfektně. Vypadá ohromně. Víš, i když... teda, jak by mohl...“

V této chvíli se rozbřečel.

Prostě se kurva sesypal.

Strašná pravda byla taková, že pod svým alternativním zevnějškem toužil, aby ho rodina milovala. I když byla sestra nafrněná, i když byl bratr šprt, i když byli rodiče rezervovaní, pozoroval mezi těmi čtyřmi lásku. *Cítil* mezi nimi lásku. Bylo to pouto, které tyto jedince spojovalo, neviditelná struna od srdce k srdci, závazek starat se navzájem o všechno od všedních hovadin až po opravdová, smrtelná dramata. A jediná věc silnější než takovéhle spojení... byl pocit, jaké to je, být z něj vyloučen.

Každický zkurvený den svého života.

Blayův hlas prořal jeho vzlyky. „Jsem tu s tebou. A tak zatraceně mě to mrzí... Máš mě tady... Jenom neudělej žádnou blbost, jo? Přijdu za tebou...“

To byl celý Blay – poznal, že přemýšlí o věcech spojených s provazem a sprchovým stojanem.

Po pravdě řečeno, volná ruka už mu sjela k improvizovanému opasku, který si vyrobil z pěkně silné nylono-

vé šňůry – protože rodiče mu na oblečení nedávali moc peněz a ten pořádný pásek, co míval, praskl už před léty.

Vytáhl ho z poutek a pohlédl k zavřeným dveřím koupelny. Stačí jen uvázat ho k armatuře sprchy – bůh ví, že ty trubky přidělávali za starých dobrých časů, kdy bylo všechno dost pevné, aby to udrželo nějakou váhu. Měl dokonce i židli, na kterou by si mohl stoupnout a pak ji pod sebou odkopnout.

„Musím jít...“

„Quinne? Nezavěšuj – opovaž se mi zavěsit...“

„Poslyš, chlape, musím jít...“

„Hned tam jedu.“ Spousta plácání v pozadí, jako by se Blay oblékal. „Quinne! Nezavěšuj – *Quinne!*“

Kapitola první

SOUČASNOST

Tohle je teda kurva žihadlo.“
Jonsey se ohlédl po tom idiotovi, co se choulil vedle něj na autobusové zastávce. Dřepěli v tom plexisklovém akváriu už tři hodiny. Přinejmenším. Ačkoliv s takovými poznámkami mu to připadalo spíš jako tři dny.

A povede to k omluvitelné vraždě.

„Jsi bílej kluk, víš to?“ podotkl Jonsey.

„Cožééé?“

No jo, tři roky čekání. „Běloch, vole. Jako že v létě potřebuješ opalovací krém. Na rozdíl ode mě...“

„To máš fuk, chlape, koukej na ten bourák...“

„Jako že nemusíš mluvit jako černej. Vypadáš potom jako blbec.“

Momentálně prostě už chtěl mít tuhle noc za sebou. Byla zima, sněžilo a on se v duchu musel ptát, co komu udělal, že tady trčí s tímhle Vanilkou.

Po pravdě řečeno, uvažoval o tom, že by odtud zmizel úplně. V Caldwellu dobře vydělával prodejem novin; před dvěma měsíci vypadl z vězení, kde seděl za ty vraždy, co spáchal jako mladistvý; to poslední, co ho zajímalo, bylo kamarádit s nějakým bílým pošukem, co se rozhodl prorazit na ulici pomocí slovníku.

Jo, a pak tu byla ta pracháčská čtvrť, ve které se nalézali. Pokud mu bylo známo, platilo tu nařízení, že po desáté večer se nesmí nikdo potloukat v ulicích.

Proč *sakra* na tohleto přistoupil?

„Budeš tak laskav a podíváš se na ten krásný automobil?“

Jen aby toho kluka umlčel, otočil Jonsey hlavu a vyklonil se z přístřešku. Zaklel, když mu do očí zavanula sprška sněhu. Ztracený sever státu New York v zimě. Zima, že by člověku umrzly koule...

No... nazdárek.

Na druhé straně nevelkého parkoviště, přímo před čistoučkou, nepočmáranou lékárnou s nonstop provozem, stálo skutečně parádní žihadlo. Hummer byl úplně černý, nikde žádný chrom – ani na kolech, ani kolem oken, dokonce ani na mřížce chladiče. A byl pěkně velký – a soudě podle toho, jak vypadal, měl nepochybně taky pořádně silný motor.

Takové fáro bylo z těch, co člověk vídal v ulicích, odkud pocházel – vůz velkého dealera. Jenomže tady byli daleko od centra, takže to určitě patřilo nějakému impotentovi, co se snaží vypadat, jako by měl pind'oura.

Vanilka si nadhodil batoh na jedno rameno. „Jdu to očíhnout.“

„Brzo přijede autobus.“ Jonsey se podíval na hodinky a usilovně přitom toužil, aby to byla pravda. „Za pět, možná za deset minut.“

„No tak...“

„Čau, sráči.“

„Bojíš se nebo co?“ Ten šmejda zvedl ruce a začal předvádět scénu z hororu *Paranormal Activity*. „Tak zdrřehej...“

Jonsey vytáhl zbraň a strčil hlaveň tomu pitomci přímo pod nos. „Beze všeho tě na místě zabiju. Nebude to poprvé. Klidně si to zopakuju. Teď kurva vycouvej a prokaž sám sobě službu. Drž hergot hubu.“

Jonsey hleděl klukovi do očí a bylo mu celkem jedno, jak to dopadne. Zastřelit toho šmejda. Nezasřelit ho. Je to fuk.

„Tak jo, tak jo, tak jo.“ Pan Brebta vycouval a opustil prostor autobusové zastávky.

Díky. Kurva.

Jonsey zastrčil bouchačku, založil si paže a zadíval se směrem, odkud měl přijet autobus – jako by to mohlo být něco platné.

Blbec pitomej.

Znovu se podíval na hodinky. Chlape, dost těch blbosťí. Jestli přijede nejdřív autobus, co míří do centra, tak nastoupí a na všechno se vybodne.

Posunul si batoh, který mu bylo doporučeno nosit, a ucítil uvnitř tvrdý obrys nádoby. Ten batoh chápal. Jestli má převážet produkt z místa na místo, tak jo, jasně. Ale ta nádoba? Na co ji sakra člověk potřebuje?

Ledaže by to byl sypký prášek?

Skutečnost, že si ho na tuhle práci vybral C-Rider osobně, byla sakra parádní. Dokud se nesešel s Běloušem – a tím představa, že je něčím mimořádný, poněkud ztratila šťávu. Pokyny šéfova člověka byly jasné: sejdi se s chlápkem na zastávce ve Čtvrté ulici. Odjed'te posledním autobusem na předměstí a čekejte. Přesun na venkov, až k ránu zase začnou jezdit autobusy. Vystoupit na zastávce Warren County. Půldruhého kilometru pěšky na nějakou farmu.

C-Rider se tam s nimi a dalšími kluky sejde pracovně. A potom? Jonsey bude patřit do nové party, která má ovládnout scénu v Caldwellu.

To se mu zamlouvalo. A velký respekt k C-Riderovi – to byl frajer: v partě stál vysoko; něco znamenal.

Ale jestli jsou ti ostatní jako Vanilka...

Řev motoru v něm vzbudil domnění, že se konečně objevil nějaký prostředek městské hromadné dopravy, a tak vstal...

„To snad ne, kurva,“ vydechl.

Černý hummer zastavil přímo před autobusovou zastávkou, okno sjelo dolů a za volantem seděl Bělouš, totální šílenec – a to nejen proto, že to fáro doslova řvalo.

„Nastup! Dělej! Nastup!“

„Co to kurva děláš, ty?“ vykoktal Jonsey a přitom oběhl teréňák a naskočil na místo spolujezdce.

Do horoucích *pekeln* – ten vůl není úplnej pitomec, když dokáže ukrást takovýhle auto.

Kluk dupl na plyn, motor zaburácel, hroty pneumatik zahrabaly do udusaného sněhu a pak už vystřelili osmdesátkou kupředu.

Jonsey se držel všeho, co mu přišlo pod ruku, když prosvištěli na červenou křížovatkou a pak přešli přes obrubník a přes parkoviště supermarketu Hannaford. Na druhé straně se z něj zase vyřítily a hudba přehlušila pípání zvěstující, že si ani jeden nezapnul bezpečnostní pás.

Jonsey se začal zubit od ucha k uchu. „Kurva, jo, ty vole! Ty magore blbá, ty šílenej pojebanej sněhuláku...!“

„Podle mě je to Justin Bieber.“

Qhuinn, stojící před řádkou bramborových lupínků Lay's, vzhledl k reproduktoru zasazenému do stropních panelů. „Jo. Mám pravdu, a to mě štve.“

John Matthew po jeho boku znakoval: *Jak to víš?*

„Ta malá sračka je všude.“ Aby potvrdil svá slova, ukázal na stojan s vystavenými blahopřáními zdobenými fotkami řečeného umělce. „Na mou duši, ten kluk je důkaz, že přichází Antikrist.“

Možná už je tady.

„Tím by se dala vysvětlit existence Miley Cyrus.“

Na tom něco je.

John se vrátil k úvahám o výběru pamlsku a Qhuinn se rozhlížel po obchodu. Ve čtyři ráno byla lékárna plně zásobená a úplně prázdná – až na ně dva a chlápka u pokladny, který četl *National Enquirer* a pojídal tyčinku Snickers.

Žádní bezduší. Žádní Bastardi.

Nic, na co by se dalo střílet.

Pokud se nepočítá ta výstavka Bieberů.

Co si dáš? znakoval John.

Qhuinn pokrčil rameny a dál se rozhlížel. Jako Johnův *ahstrux nohstrum* zodpovídal za to, že se tenhle chlápek

vrátí noc co noc do sídla Bratrstva celý, a po víc než roce to bylo zatím dobré...

Panebože, stýskalo se mu po Blayovi.

Potřásl hlavou a nazdařbůh sáhl před sebe. Když se podíval, co drží v ruce, bylo to něco s příchutí zakysané smetany a cibule.

Při pohledu na logo Lay's a zvětšeninu jediného bramborového lupínku nedokázal myslet na nic kromě toho, jak se scházivali s Johnem a Blayem v domě Blayových rodičů, hráli si s Xboxem, pili pivo a snili o větším a lepším životě po proměně.

Naneštěstí to „větší a lepší“ platilo jen o rozměrech a síle jejich těl. Ačkoliv to možná byl jen jeho názor. John je koneckonců šťastně ženatý. A Blay je s...

Do háje, nedokázal vyslovit jméno svého bratrance ani v duchu.

„Je to dobrý, J-mane?“ zeptal se drsně.

John Matthew popadl jedny staromódní originální Doritos a přikývl. *Jdeme si pro pítí.*

Zamířili hlouběji do obchodu a Quinn litoval, že nejsou v centru, nebojují v uličkách, nejdou proti některé ze svých dvou skupin nepřátel. Moc volného času tady v těch předměstských končinách, a to znamená taky příliš mnoho času na úvahy o...

Zase se umlčel.

Kromě toho nesnášel jakýkoli kontakt s *glymerou* – a to platilo i naopak. Naneštěstí se příslušníci aristokracie postupně stěhovali zpátky do Caldwellu, což znamenalo, že Wrath byl zaplavený telefonáty ohledně takzvaných „zpozorovaných zabijáků“.

Jako by Omegovi nemrtví neměli nic lepšího na práci než bloumat mezi holými ovocnými stromy a zamrzlými plaveckými bazény.

Přesto si král nemohl dovolit říct těm fešákům, aby se šli bodnout. To nešlo od té doby, co mu Xcor a jeho Bastardi prohnali kulku královským hrdlem.

Zrádci. Šmejdi. Při troše štěstí Vishous mimo veškerou pochybnost potvrdí, odkud pochází puška, z níž vy-

šel výstřel, a pak bude jejich parta moct ty vojáky vykuchat, nabodnout jejich hlavy na kůly a mrtvolu spálit v ohni.

A taky přesně zjistit, kdo z Rady se spojil s novým nepřitelem.

Jo, hra teď byla nenáročná – takže jednu noc týdně skončil každý z týmů tady, ve čtvrti Qhuinnova dětství, klepal u dveří a nahlížel pod postele.

V domech podobných muzeím, ze kterých mu naskakovala husí kůže víc než z temných podchodů v centru.

Ucítil poklepání na předloktí, otočil hlavu. „Jo?“

Chtěl jsem se tě zeptat na totéž.

„Co?“

Zastavil ses tady. A zrovna jsi civěl na... no, však víš.

Qhuinn svažil čelo a pohlédl na vystavené předměty. Pak úplně ztratil tok svých myšlenek – a taky se mu téměř odkrvila hlava. „No jo... aha...“ Do háje, nezačalo se tu nějak víc topit? „Hm.“

Kojenecké láhve. Kojenecká výživa. Kojenecké bryndáčky a plínky a tamponky na čištění uší. Dudlíky. Láhve. Nějaké udělátko...

Ach, bože, odsávačka na mléko.

Qhuinn udělal čelem vzad tak rychle, až vrazil nosem do dvoumetrového stohu pampersů, které ho odrazily zpět do říše kojeneckého zboží značky NUK, a měl co dělat, aby se z toho vesmíru nemluvnat vymotal.

Mimino. Mimino. Mimino.

No hurá. Už je u pokladny.

Qhuinn strčil ruku pod motorkářskou bundu, vytáhl peněženku a sáhl za sebe pro Johnovy pamlsky. „Dej mi to.“

Když začal John něco namítat – tvořil slova ústy, protože měl plné ruce – vytrhl mu Qhuinn Mountain Dew i Doritos, které bránily komunikaci.

„A je to. Než nám to namarkuje, můžeš mě jaksepatří seřvat.“

A opravdu, Johnovy ruce se jen míhaly v rozmanitých kombinacích americké znakové řeči.

„Je hluchý?“ zeptal se chlapík za registrační pokladnou divadelním šepotem. Jako by někdo, kdo používá znakovou řeč, byl nutně šílenec nebo zrůda.

„Ne. Slepý.“

„Aha.“ Muž nepřestával zírat a Qhuinn ho zatoužil praštit. „Obsloužíte nás nebo ne?“

„No... jo. Hele, vy máte na obličejích tetování.“ Pan Vší-
mavý se pohyboval zvolna, jako by čárové kódy na sáč-
cích s brambůrky kladly pod laserovou čtečkou houžev-
natý odpor. „Věděli jste o tom?“

Propánajána. „Nevěděl.“

„Jste taky slepý?“

Na tohohle chlapa se nedá jít v rukavičkách. Kdepak.
„Jo, jsem.“

„Aha, tak proto máte takové divné oči.“

„Jo. Přesně tak.“

Qhuinn vyndal dvacku a nečekal na drobné – vidina
vraždy byla prostě příliš lákavá. Kývl na Johna, který
rovněž bral očima tomu milému hošíkovi míru na rakev,
a zamířil k východu.

„A co drobné?“ zavolal muž za pokladnou.

„Jsem taky hluchý. Neslyším vás.“

Chlapík zařval hlasitěji: „Tak já si je teda nechám,
jo?“

„To zní dobře,“ křikl Qhuinn přes rameno.

Idiot nejvyššího stupně. Jednoznačně.

Qhuinn prošel bezpečnostním rámem a říkal si, že je
to zázrak, když takovíhle lidé vůbec dokážou existovat.
Nemluvě o tom, že se tomu šmejdrovi podaří obléknout si
kalhoty a obsluhovat registrační pokladnu.

Zázrakům není nikdy konec.

Vyšel ven a dostal políček od chladu, vítr se mu opřel
do vlasů, sněhové vločky vnikly do nosu...

Qhuinn se zarazil.

Podíval se nalevo. Podíval se napravo.

„Co to... Kde je můj hummer?“

Periferním viděním zaznamenal Johnovy poletující
ruce, jako by žasly nad tím samým. A pak John ukázal

do čerstvě napadaného sněhu... a na hluboké stopy čtyř obrovitých pneumatik, které opsaly velký kruh a zamířily ven z parkoviště.

„Zatraceně, krucinál, *do prdele!*“ cedil Qhuinn skrz zuby.

A to si myslel, že pan Všímavý je blbec!

Kapitola druhá

V sídle Bratrstva seděl Blaylock na okraji postele, nahé tělo rozpálené, hrud' a ramena pokryté slabou vrstvou potu. Mezi nohama mu visel unavený úd a kyčle měl uvolněné od kroužení a vyrážení. Byl celý zadýchaný, jeho tělo potřebovalo o trochu víc kyslíku, než dokázaly plíce poskytnout.

Proto přirozeně sáhl po balíčku červených dunhillek, který měl na nočním stolku.

Zvuky, jež vydával jeho milenec v protější koupelně, byly bolestně známé, stejně jako kořeněná vůně ručně vyráběného mýdla.

Opravdu už to trvá skoro rok?

Vyndal cigaretu a sáhl po vintage zapalovači Van Cleef & Arpels, který dostal od Saxe k narozeninám. Byl zhotovený ze zlata a ozdobený rubíny „Mystery Set“, jak bylo pro firmu typické – nádhera čtyřicátých let, která pokaždé potěšila oko a pokaždé splnila svou funkci.

Plamínek naskočil a sprcha utichla.

Blay se naklonil k ohníčku, vdechl a zacvakl víčko zapalovače. Jako vždy zůstal ve vzduchu slaboučkový závan plynu, sladká vůně se mísila s kouřem, který vydechl...

Quinn nesnášel kouření.

Nikdy to neschvaloval.

Což působilo přímo urážlivě vzhledem k tomu, kolik neslýchaných věcí provozoval s železnou pravidelností.

Sex s neschetnými cizími osobami na toaletách v klubu? Trojky s muži i ženami? Piercingy? Tetování na nej-různějších místech?

A tenhle chlap „neschvaluje“ kouření. Jako by to byl zlozvyk, se kterým by se neobtěžoval nikdo, kdo má zdravý rozum.

Z koupelny se ozval fén, který měli se Saxem společný, a Blay si uměl představit, jak ty plavé vlasy, jež ještě před chvílí držel a prudce stahoval dozadu, vlají v umělem vánku, odrážejí světlo, lesknou se přirozenými světlejšími pramínky.

Saxton byl krásný, samá hladká pleť a šlachovité tělo a dokonalý vkus.

Bože, to jeho oblečení ve skříni! Úžasné. Jako by Velký Gatsby vyskočil ze stránek románu, zaběhl na Pátou ulici a vykoupil tam celé sklady haute couture.

Qhuinn nikdy takový nebyl. Nosil trička značky Hanes a maskáče nebo kožené kalhoty a ještě pořád chodil v té motorkářské bundě, kterou si koupil hned po proměně. Kdepak Ferragamos nebo Ballys; bagančata New Rocks s podrážkami jako pneumatiky od kamionu. Vlasy? Při troše štěstí vykartáčované. Kolínská? Střelný prach a orgasmy.

Sakra, za všechna ta léta, co ho Blay znal – a to bylo prakticky od narození – ještě nikdy neviděl Qhuinna v obleku.

Člověk musel uvažovat, jestli dotyčný vůbec tuší, že smoking by mohl mít i vlastní, nejen z půjčovny.

Jestliže byl Saxton aristokrat jako malovaný, pak Qhuinn byl jednoznačně hrdlořez...

„Tumáš. Klepej popel sem.“

Blay prudce zvedl hlavu. Saxton byl nahý, dokonale učesaný a navoněný Cool Water – a podával mu těžký popelník značky Baccarat, který mu koupil jako dárek k letnímu slunovratu. Taky byl ze čtyřicátých let a vážil skoro jako bowlingová koule.

Blay poslechl, vzal si ho od něj a vybalancoval na dlaně. „Jdeš do práce?“

Jako by to nebylo zřejmé?

„Jistě.“

Saxton se otočil a cestou k šatníku předvedl nádherný zadek. Technicky vzato měl bydlet vedle, v jednom

z prázdných pokojů pro hosty, ale časem se jeho oblečení přestěhovalo sem.

Kouření mu nevadilo. Dokonce si tu a tam taky zapálil po obzvlášť energické... akci, takříkajíc.

„Jak to jde?“ zeptal se Blay s výdechem. „Tedy to tvoje tajné pověření.“

„Docela dobře. Už to skoro mám.“

„Znamená to, že mi konečně můžeš povědět, o co jde?“

„Brzy na to přijdeš sám.“

Z šatny znělo šustění oblékané košile. Blay obrátil cigaretu a zadíval se na žhnoucí špičku. Saxton pracoval už od podzimu pro krále na něčem přísně tajném, a ani v posteli se o tom nemluvalo – což byl patrně jeden z mnoha důvodů, proč ho Wrath jmenoval svým osobním právníkem. Saxton byl diskrétní jako bankovní trezor.

Qhuinn naopak nikdy nedokázal žádné tajemství udržet. Od večírků s překvapením přes různé drby až po trapné osobní detaily, jako třeba že se vyspal s nějakou lacinou děvkou v...

„Blayi?“

„Pardon, co?“

Saxton se vynořil kompletně oblečený v tvídovém obleku s vestou, vše od Ralphiho Laurena. „Říkal jsem, že se uvidíme u Posledního jídla.“

„Aha. To už je tak pozdě?“

„Ano. Je.“

Nejspíš prošukali První jídlo dne – což dělali už od...

Panebože. Nemohl ani pomyslet na to, co se událo teprve před týdnem. Nedokázal ani v duchu vyjádřit slovy, jak mu bylo z toho jediného, čeho se nikdy neobával – a teď se mu to odehrálo přímo před očima.

A to mu původně připadalo zlé, když ho Qhuinn odmítl.

Dívat se na to, jak má dítě s nějakou ženou...

No tak, musí přece odpovědět svému milenci. „Ano, samozřejmě. Pak se uvidíme.“

Nastalo zaváhání, pak k němu Saxton přistoupil a vtiskl Blayovi polibek na rty. „Dneska v noci nemáš službu?“

Blay zavrtěl hlavou, držel cigaretu stranou, aby nepopálil druhému muži ten krásný oblek. „Chtěl jsem si přečíst *New Yorker* a možná si pustit *Z terasy*.“

Saxton se usmál, obojí se mu očividně zamlouvalo. „Jak ti závidím. Až skončím, vezmu si pár nocí volno a budu jenom odpočívat.“

„Třeba bychom mohli někam zajet.“

„Možná ano.“

Půvabnou tváří přelétl napjatý výraz, letmý a smutný. Protože Saxton věděl, že nikam nepojedou.

A to nejen proto, že jejich budoucnost není nijak nakloněna sandálům a povalování u moře.

„Měj se dobře,“ přejel Saxton klouby prstů Blayovi po tváři.

Blay se krátce přitulil k jeho ruce. „Ty taky.“

Okamžik nato se dveře otevřely a zavřely... a zůstal sám. Seděl na rozházené posteli v tichu, které na něj drtivě doléhalo ze všech stran, dokouřil cigaretu až k filtru, zamáčkl ji v popelníku, zapálil si další.

Zavřel oči a snažil se vybavit si zvuk Saxtonových stenů nebo jeho prohnutá záda nebo dotek kůže na kůži.

Nešlo to.

A v tom bylo jádro problému, že ano.

„Tak pro upřesnění,“ předl V do mobilu. „Ztratil jsi humera.“

Quinn měl sto chutí prorazit hlavou sklo v okně. „Jo. Ztratil. Tak mohl bys, prosím...“

„Jak můžeš ztratit čtyřtunové auto?“

„To není důležité...“

„No, abych řekl pravdu, je to důležité, pokud chceš, abych získal přístup na GPS a řekl ti, kde tu zatracenou věc najdeš – proto mi přece voláš, že? Nebo si prostě jen myslíš, že zpověď bez podrobností prospívá duši nebo jinou podobnou blbost.“

Qhuinn pevně svíral telefon. „Nechal jsem tam klíček.“

„Prosím? Nerozuměl jsem.“

Kecy. „Nechal jsem tam klíček.“

„To byla pěkná blbost, synku.“

Nepovídej. „Tak můžeš mi pomoci...“

„Právě jsem ti poslal e-mailem link. Už jen jedna věc – až si to auto vyzvedneš...“

„Jo?“

„Zkontroluj si, jestli si zloději neposunuli sedadlo dopředu – víš, aby měli pohodlíčko a tak vůbec. Protože patrně neměli nijak naspěch, když mají klíče.“ Vishousovo pochechtávání působilo, jako by do Qhuinna dloubal nárazníkem auta. „Poslyš, já musím končit. Potřebuju obě ruce, abych si držel břicho, jinak mi pukne smíchy. Tak zatím.“

Telefon oněměl a Qhuinn chvíli odolával touze praštit jím o zem.

Jo, protože kdyby přišel i o mobil, situace by se tím fakt náramně zlepšila.

Přihlásil se na svůj hotmailový účet, v duchu se ptal, jak dlouho potrvá, než tohle vyšumí, a našel si podle signálu GPS to svoje hromské auto.

„Míří na západ.“ Naklonil telefon tak, aby na něj John viděl. „Jdeme na to.“

Když se Qhuinn odhmotňoval, mlhavě si uvědomoval, že hladina jeho vzteku není přiměřená problému: jak se jeho molekuly rozptylovaly vzduchem, byl jako roznětka, co jen čeká, až se setká s nějakým dynamitem – a nešlo jen o to, že je blbec nebo že postrádá auto nebo že vypadá jako idiot před mužem, kterého si z celého Bratrstva váží nejvíc.

Bylo toho ještě moc.

Zhmotnil se na venkovské silnici, znovu zkontroloval telefon a čekal, až se ukáže John. Když se tak stalo, překalibrovali cíl a pokračovali dál na západ, přiblížili se, zkontrolovali směr... až se Qhuinn zjevil přesně na tom úseku zledovatělého asfaltu, po kterém ujížděl ten jeho zatracený hummer.

Asi sto metrů před vozidlem.

Ten kretén za volantem jel po sněhu devadesátkou a mířil k zatáčce. Co to...

No, říct o nich, že jsou blbci, byl v téhle černočerné noci hodně slabý výraz.

Prostřelím gummy, znakoval John, jako by tušil, že pistole v Qhuinnově ruce není zrovna nejlepší nápad.

Než však stihl vytasit svou čtyřicítku, Qhuinn se odhmotnil... přímo na kapotu teréňáku.

Přistál po hlavě na předním skle, do zadku se mu opřel víchr, který z něj udělal mušku na skle. A pak následovala chvilka euforie: v záři palubní desky postřehl JEŽÍŠI! ve tvářích dvojice chlápků na předním sedadle... a poté se jeho geniální nápad změnil v kravinu číslo dvě dnešního večera.

Místo aby řidič dupl na brzdu, strhl volant, jako by se snad mohl vyhnout tomu, co už přistálo na kapotě hummeru. Odstředivá síla Qhuinna odhodila, tělo měl jako bez tíže a ve vzduchu se otáčel, aby nespustil své vozidlo z očí.

Ukázalo se, že měl štěstí.

Protože hummery jsou projektované a konstruované na jiné věci, než je aerodynamika a krátká brzdná dráha, fyzikální zákony se zmocnily těžké masy kovu a převálily ji. Přitom – a navzdory sněhové pokrývce – narazil kov na asfalt a nocí se rozezněl pisklavý sopránový skřípot...

Dunivým nárazem se kotrmelce teréňáku zastavily o jakýsi pevný předmět o velikosti domu. Qhuinn však srážce nevěnoval valnou pozornost, protože taky přistál, dlážděná cesta ho praštila do ramene a do boku, jeho tělo také ujíždělo po udusaném sněhu na přeštině...

PRÁSK!

I jeho setrvačnost se zastavila, něco tvrdého ho trefilo do hlavy...

A nastartovalo to pozoruhodný ohňostroj, jako by mu někdo přímo před nosem odpálil rachejtli. Pak se dostavil švitořivý ptáček Tweety z kreslených grotesek, zorné

pole se naplnilo hvězdičkami, jak se začala hlásit bolest z rozmanitých míst.

Opřel se o to, co měl nejbliž – nevěděl, jestli je to země, strom nebo Santa Claus – a převalil se na záda. Jak žuchl naznak, ochladila se mu hlava a to pomohlo otupit bolest.

Měl v úmyslu vstát. Zkontrolovat hummer. Vymlátit duši z toho, kdo využil jeho chvilkové pitomosti. Ale byly to jen hrátky jeho mozku. Volant i plynový pedál převzalo tělo, a to tedy sakra vůbec nemělo v úmyslu někam vyrazit.

Ležel co možná nehybně, vydechoval nerovnoměrné obláčky zmrzlé páry, čas se zpomalil a pak se začal měnit. Vteřinu nechápal, jak se tady u silnice ocitl. Způsobil nehodu?

Nebo... ta Čestná garda z doby před nájezdy?

Je tohle polehávání na asfaltu vzpomínka na minulost nebo se to stalo doopravdy?

Dobrá zpráva byla, že analyzováním reality se jeho mozek aspoň mohl zabývat něčím jiným než těmi nesmysly se vstáváním. Špatná zpráva byla, že vzpomínky z té noci, kdy se ho rodina zřekla, bolely víc než všechno, co momentálně cítil po těle.

Bože, všechno to viděl tak jasně, *doggena*, který mu přináší oficiální listiny a vyžaduje trochu krve pro očištný rituál. Sebe, jak si hází tašku přes rameno a naposled vychází z domu. Cestu, která se před ním rozprostírá, prázdná a temná...

Tahle silnice, uvědomil si. Právě tahle silnice byla ta, po které tehdy šel. Nebo... na které ležel... To je fuk. Když opustil dům svých rodičů, měl v úmyslu vydat se na západ, kde prý žije klan stejných raubířů, jako je on. Místo toho se objevili čtyři muži v kápích a utloukli ho k smrti – doslova. Došel až ke dveřím Stínu a na nich spatřil budoucnost, ve kterou nevěřil... dokud nenastala. Která se odehrávala – právě teď. S Laylou...

A vida, mluví na něj John.

Přímo před očima se mu pohybovaly jeho ruce a Qhuinn měl v úmyslu odpovědět jakousi aktualizací...

„Je to doopravdy?“ zamumlal.

John se zatvářil nechápavě.

Musí to být doopravdy, říkal si Qhuinn. Protože Čestná garda na něj natrefila v létě, a vzduch, který teď vdechuje, je studený.

Je to dobrý? naznačoval John ústy, zatímco znakoval.

Qhuinn položil ruku na zasněženou zem a odstrčil se, co nejsilněji dovedl. Když se nepohnul o víc než pár centimetrů, usoudil, že to jako odpověď stačí... a omdlel.

Kapitola třetí

Zvuk koksu vtahovaného přes zdeformovanou nosní přepážku způsobil, že muž za dveřmi pevněji sevřel v ruce nůž.

Hajzl. Takový hajzl.

První pravidlo každého úspěšného dealera je, že sám nebere. Berou závislí, kteří ti financují podnik. Berou kolegové, na které potřebuješ mít nějakou páku. Berou svině, které potřebuješ dostat z ulic.

Vedení firmy nebere. Nikdy.

Logika věci byla jasná, fundamentální a ničím se nelišila od, řekněme, návštěvy kasina, které má padesátihektarovou rozlohu, občerstvení, že by se tím nakrmil jeden menší stát, a všude samé zlacení – a pak údivu, že člověk přišel o všechny peníze. Jestli je braní drog tak parádní nápad, proč na to lidé pravidelně umírají, ničí si tím životy a končí kvůli tomu ve vězení?

Blbec.

Muž stiskl kliku a přitlačil. Samozřejmě že dveře byly odemčené, a když vstoupil do stísněné místnůstky, pach dětského zasypu by ho málem porazil – kdyby už nebyl zvyklý, že jím smrdí sám.

Ten hnusný odér byl to jediné, co se mu na proběhlé změně nezamlouvalo. Všechno ostatní – síla, dlouhověkost, svoboda – bral všemi deseti. Ale krucinál, ten smrad!

Bez ohledu na to, kolik používal kolínské, nemohl se ho zbavit.

Jo, a taky mu vadilo, že už nemůže mít sex.

Jinak byla Vyhlazovací společnost jeho jízdenkou k nadvládě.

Šňupání utichlo a velitel *bezduchých* vzhlédl od magazínu *People*, na který si udělal lajny. Pod zbylými zrny koukal do objektivu foťáku nějaký vůl jménem Channing Tatum, učiněná nádhera. „Hele. Co to děláš?“

Rozostřený pohled se snažil soustředit a „šéf“ vypadal, jako by právě provozoval orální sex s pocukrovanou koblihou.

„Něco pro tebe mám.“

„Ještě? Ach, můj ty bože, jak jsi to věděl? Zbyly mi jen dvě unce a...“

Connors alias C-Rider jednal rychle; udělal tři kroky dopředu, vymrštil paži a opsal nožem široký kruh – který skončil ze strany v hlavě velitele *bezduchých*. Ocelová čepel zajela hluboko, proťala měkkí kost spánku, pronikla do zmagorené šedé hmoty mozku.

Velitele *bezduchých* se zmocnily křeče – možná to způsobilo zranění... nebo spíš to, že mu nadledvinky právě pumpovaly do krevního oběhu miliony kubíků rozhořčeného úžasu, což se s kokainem moc nekamarádilo. Žuchl ze židle na podlahu, kde se zmítal, ale nůž si nechal Connors, vyprostil ho z lebky, čepel potřísněnou černou krví.

Connors pohlédl do zděšených očí svého teď už bývalého nadřízeného a měl opravdu dobrý pocit ze svého postupu do vyšší funkce, který právě probíhal. Omega za ním osobně přišel a nabídl mu tu práci, neboť nepochybně stejně jako všichni uznával, že natvrdlý feťák nemůže velet ničemu většímu, než je partička pokeru. Jo, jasně, při rozšiřování řad se hodil. Ale kvantita není kvalita a našinec nepotřebuje angažovat veškeré armádní síly, aby pochopil, že Vyhlazovací společnost se jen hemží mladistvými zločinci s poruchami chování.

Těžko provozovat nějakou činnost s takovýmhle materiálem – ledaže má v čele opravdového profíka.

A právě proto to Omega takhle rozjel.

„C-c-c...“

„Máš padáka, debile.“

Poslední část nuceného odchodu do výslužby obstaralo další bodnutí; tentokrát čepel zajela přímo doprostřed hrudi. Zvučným *lup!* a obláčkem kouře byla změna režimu dovršena.

A Connors se stal šéfem.

Pocit nadřazenosti ho přiměl ke krátkému úsměvu – dokud nepřejel pohledem místnost. Kdoví proč se mu vybavila reklama na osvěžovač vzduchu – ta, kde nadělají v nějakém domě příšerný bordel a pak povolají na scénu „skutečné lidi“, aby si ji očichali.

Páni, kromě zbytků jídla – které tu chyběly, protože zabijáci nepotřebovali jíst – všechno odpovídalo: plíseň na stropě, rozvrzaný nábytek, kapající kohoutek nad výlevkou... a obzvlášť ten binec, co patří k závislosti na drogách, jako injekční stříkačky, lžice, dokonce i dvoulitrová petka od Sprite s technickým lihem tamhle v koutě.

Tohle nebylo sídlo moci. Tohle bylo prachsprosté feťácké doupě.

Connors zvedl mobil, který tomu debilovi zaživa patřil. Displej byl prasklý a vzadu byla nějaká lepkavá náplast. Telefon nebyl chráněný heslem, a když se podíval do sekce doručených zpráv, vyskákalo na něj všemožné podlezáání, textovky s gratulačními bláboly ohledně zasvěcovacího obřadu, který bude probíhat dnes v noci.

Ale velitel *bezduchých* o něm nevěděl. Ani tam nebude.

Connors se však nehodlal mstít. Tihle vlezdoprdelisti se jen snaží zůstat naživu a udělají cokoli, aby se jim to podařilo. Jednoznačně očekával, že stejné textovky přijdou i jemu, a toužil po nich. Špehové mají na světě své místo a svůj účel.

A on má před sebou velkou hromadu práce.

Podle toho, co zjistil během svého chválabohu krátkého vlezdoprdelistického období, zbylo Vyhlazovací společnosti jen málo majetku, pokud šlo o zbraně, municí či nemovitosti. Žádná hotovost, protože ta pocházela z drobných loupeží, a tenhle hajzlík ji stihl prohnat svým nosem nebo žilami. Žádný seznam uchazečů, žádná vojenská organizace, žádný výcvik.

Musí se toho hodně znovu budovat a musí to být rychle...

Do místnosti vrazil studený průvan a Connors se otočil. Omega se zjevil zčistajasna, bílé roucho Zla jasně zářilo, černý stín pod ním působil jako optická iluze.

Odpor, který Connorsem projel, byl čímsi, o čem věděl, že si na to taky bude muset zvyknout. Omega vždycky udržoval s velitelem *bezduchých* zvláštní vztah – a možná právě proto se povídalo, že jen málokterý vydrží dlouho.

Ale na druhé straně, vzhledem k tomu, koho si vybral...

„Já se o něj postarám,“ ukázal Connors na zuhelnatělou stopu na podlaze.

„Já vím,“ odpověděl Omega hlasem zkresleným smrdutým, mrazivým vzduchem.

Poryv větru venku hnal na okno sníh, mezerou na jednom parapetu vniklo dovnitř několik vloček. Jak vlétly do prostoru, snesly se tetelivě k podlaze; teplota tu byla díky pánově přítomnosti dost nízká, aby vydržely.

„Už je zpátky doma.“ Omega se přiblížil jako závan vzduchu, nikde ani stopy po tom, že by jeho pohyb způsobovaly nohy. „A já jsem velice spokojen.“

Connors nařizoval svým nohám, aby se ani nehnuły. Nebylo kam utéct, k čemu uprchnout – prostě musel přestát to, co se teď stane.

Aspoň že se na to připravil.

„Mám pro tebe několik nových rekrutů.“

Omega se zarazil. „Opravdu?“

„Takříkajíc čestný dar.“ Nebo spíš jasně daný konečný bod tohohle svinstva: musí brzy vypadnout a pečlivě si tyto dvě události naplánoval tak, aby byl mezi nimi co nejkratší časový odstup. Omega si koneckonců potrpěl na své hračky, ale Společnost a její cíl – vyhlazování upírů – měl ještě raději.

„Děláš mi nekonečnou radost,“ zaševalil Omega a stále se blížil. „Jsem přesvědčen, že spolu budeme skvěle vycházet... pane C.“